

MILÉNIUM 02

**STIEG
LARSSON**
**DÍVKA, KTERÁ
SI HRÁLA
S OHNĚM**

HOST

KAPITOLA 01

Čtvrtek 16. prosince až pátek 17. prosince

Lisbeth Salanderová si posunula sluneční brýle na špičku nosu a pod okrajem klobouku přimhouřila oči. Viděla, jak postranním vchodem vyšla z hotelu žena z pokoje číslo třicet dva a zamířila k jednomu ze zelenobílých pruhovaných lehátek u bazénu. Zrak upírala před sebe na zem a zdálo se, že má poněkud vratké nohy.

Salanderová ji ještě nikdy neviděla zblízka. Ženin věk odhadla na něco kolem pětaticeti let, ale mohlo jí být libovolně mezi pětadvaceti a padesáti. Měla hnědé vlasy po ramena, podlouhlý obličej a zralé tělo jako vystřižené ze zásilkového katalogu na dámské spodní prádlo. Na sobě měla sandály, černé bikiny a sluneční brýle s nafialovělým nádechem. Byla to Američanka a mluvila s jižanským přízvukem. Žena si sundala z hlavy žlutý klobouk, položila ho na zem vedle lehátka a pak přivolala barmana z baru Elly Carmichaelové.

Lisbeth Salanderová si položila knihu na klín, lokla si kávy a natáhla se po krabičce cigaret. Bez otočení hlavy pohlédla k obzoru. Mezi palmami a rododendrony, rostoucími u zdi před hotelem, měla ze svého místa na terase u bazénu výhled na kousek Karibského moře.

O něco dále unášel vítr plachetnici směrem na sever ke Svaté Lucii nebo k Dominice. Na obzoru bylo vidět obrysy šedé nákladní lodi plující do Guyany nebo do některé ze sousedních zemí. Dopolední vedro mírnil slabý větrík, ale Lisbeth cítila, jak jí k obočí

pomalu stéká kapka potu. Lisbeth Salanderová si na opékání se na slunci nijak nepotrpěla. Dny trávila pokud možno co nejvíce ve stínu, takže byla téměř neustále usazená pod sluneční zástěnou. Přesto byla hnědá jako indiánka. Na sobě měla šortky v barvě kha-ki a černé tílko.

Naslouchala podivným tónům ocelových bubnů zvaných *steel pans*, linoucím se z reproduktoru nad barovým pultem. Hudba ji nikdy ani v nejmenším nezajímala a nedokázala rozlišit skupinu Sven-Ingvars od Nicka Cavea, ale ocelové bubny ji fascinovaly. Zdálo se jí nepravděpodobné, že by někdo dokázal vyrobit hudební nástroj z plechového sudu na olej, a ještě nepravděpodobnější bylo to, že by se mu z něj podařilo vyloudit požadované tóny, které se nepodobaly ničemu jinému. Ty zvuky jí připadaly magické.

Lisbeth Salanderová se najednou začala cítit podrážděná a vrátila se pohledem k ženě, která právě vzala do ruky sklenku s oranžovým nápojem.

Nic jí do toho nebylo. Jen nedokázala pochopit, proč tu ta žena zůstává. Po čtyři noci, od chvíle, kdy sem manželský pár přijel, byla Lisbeth Salanderová svědkem tvrdého teroru odehrávajícího se v sousedním pokoji. Slyšela pláč, zvýšené vzrušené hlasy a několikrát se ozvalo mlasknutí facky. Muži, který ty úderu uštěďřoval — Lisbeth předpokládala, že je to ženin manžel —, bylo kolem čtyřicítky. Měl tmavé, rovné vlasy učesané na staromódní pěšinku a v Grenadě byl zřejmě z pracovních důvodů. O jeho povolání neměla Lisbeth ani potuchy, ale každé ráno si pěkně oblečený a v kravatě vypil v hotelovém baru kávu, pak si vzal aktovku a zamával na taxík.

Do hotelu se vracel pozdě odpoledne, koupal se a trávil čas se svou ženou u bazénu. Manželé spolu obvykle povečřeli a vypadali jako nanejvýš tichý a láskyplný pár. Žena možná o jednu nebo dvě sklenky přebrala, ale nikdy nebyla opilá do té míry, že by někoho obtěžovala nebo budila pozornost.

Hádky v sousedním pokoji pravidelně začínaly mezi desátou a jedenáctou hodinou večer, přibližně ve stejné chvíli, kdy Lisbeth Salanderová uléhala s nějakou knihou o matematických záhadách. Nejednalo se o hrubé fyzické týrání. Pokud mohla Lisbeth skrze

zed' posoudit, odehrávala se tam stále dokola stejná scéna. Předěšlou noc nedokázala ovládnout zvědavost a vyšla na balkon, aby skrze otevřené dveře sousedního pokoje zjistila, proč se manželé hádají. Muž přes hodinu přecházel po pokoji sem a tam a přiznával, že je ničema a že si svou ženu nezaslouží. Neustále jí opakoval, že ho musí považovat za podvodníka. Žena pokaždé odpověděla, že si nic takového nemyslí, a pokoušela se ho uklidnit. Muž na ni stále více naléhal a nakonec s ní začal třást. A pak mu žena odpověděla, jak po ní chtěl: ...ano, jsi podvodník.

Pro muže se její vynucené přiznání okamžitě stalo záminkou k tomu, aby napadl její chování a charakter. Nazval svou ženu děvkou. Pokud by toto obvinění bylo namířeno proti Lisbeth Salanderové, bez zaváhání by učinila nezbytná protopatření. Tak tomu však nyní nebylo, a z praktického hlediska to tudíž nebyl její soukromý problém, což jí ztěžovalo rozhodnutí, zda má či nemá zasáhnout. Lisbeth zaraženě naslouchala mužovu monologu, který najednou přešel ve facky. Právě ve chvíli, kdy se rozhodla vtrhnout na chodbu a vykopnout sousední dveře, se ve vedlejším pokoji rozhostilo ticho.

Když nyní pozorovala ženu u bazénu, zaznamenala nezřetelnou modřinu na rameni a škrábanec na boku, ale nebyla to nijak nápadná zranění.

Před devíti měsíci si Lisbeth přečetla článek v časopise *Popular Science*, který někdo zapomněl na letišti Leonarda da Vinci v Římě, a najednou pocítila neurčitou fascinaci tak obskurní vědeckou disciplínou, jakou je sférická astronomie. Zcela impulzivně zašla do univerzitního knihkupectví v Římě a zakoupila si několik nejzákladnějších pojednání o tomto tématu. Pokud však chtěla porozumět sférické astronomii, musela se napřed pustit do zapeklitějších matematických záhad. V posledních měsících na svých cestách často navštěvovala univerzitní knihkupectví, aby si vyhledala nějakou další knihu.

Knihy povětšinou ležely v jejím cestovním zavazadle. Lisbethino studium bylo značně nesystematické a postrádalo konkrétní cíl až do chvíle, kdy zabrousila do univerzitního knihkupectví v Miami a vyšla z něj s knihou *Dimensions in Mathematics* od doktora

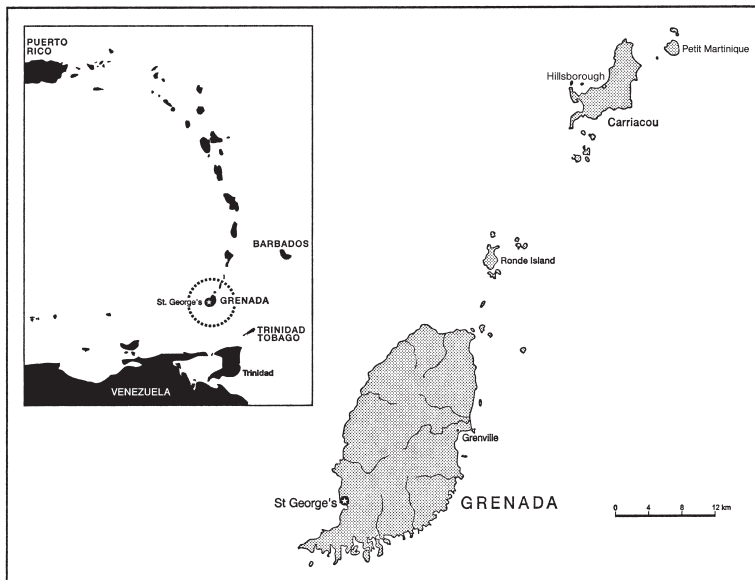
L. C. Parnaulta (Harvardova univerzita, 1999). Knihu objevila těsně předtím, než odjela na Florida Keys a zahájila své toulky Karibikem.

Už měla za sebou Guadeloupe (dva dny v neskutečné díře), Dominiku (příjemné a klidné místo, pět dní), Barbados (jeden den v americkém hotelu, v němž se cítila velice nevíтанá) a Svatou Lucii (devět dní). Na Svaté Lucii by se možná zdržela déle, kdyby se nedostala do konfliktu s jakýmsi omezeným místním mladistvým chuligánem, který se usadil v baru v jejím hotelu v postranní uličce. Lisbeth nakonec ztratila trpělivost a vzala ho po hlavě cihlou, odhlásila se z hotelu a odjela trajektem mířícím do Saint George's, hlavního města Grenady. O této zemi nikdy předtím neslyšela a dozvěděla se o ní až poté, co nastoupila na palubu.

Jednoho listopadového rána v deset hodin vystoupila na Grenadě do tropického lijáku. Z průvodce *The Caribbean Traveller* se dozvěděla, že Grenada je známá jako *Spice Island*, ostrov koření, a patří k největším světovým producentům muškátu. Na ostrově žije 120 000 obyvatel a dalších asi 200 000 Grenadánů se usadilo v USA, v Kanadě nebo v Anglii, což cosi vypovídalo o domácím pracovním trhu. Hornatá krajina se rozprostírá kolem vyhaslého vulkánu Grand Etang.

Z historického hlediska byla Grenada jednou z mnoha bezvýznamných britských kolonií. V roce 1795 vzbudila Grenada politickou pozornost, když se jeden propuštěný otrok jménem Julian Fedon inspiroval Francouzskou revolucí a zorganizoval povstání. Britská koruna vzápětí vyslala na ostrov vojenské oddíly, které velkou část povstalců rozsekaly, postřílely, pověsily a zmrzačily. Koloniálním režimem však otrásl to, že se k Fedonovu povstání přidala i část chudých bělochů, kteří nebrali sebemenší zřetel na nějaké škatulkování nebo na rasové bariéry. Povstání bylo potlačeno, Fedon však nikdy nebyl zajat a zmizel kdesi v horském masivu Grand Etangu, kde z něj vyrostla místní legenda dosahující rozměrů Robin Hooda.

O necelých dvě stě let později, v roce 1979, došlo pod vedením advokáta Maurice Bishopa k nové revoluci, kterou podle průvodce inspirovaly *the communist dictatorships in Cuba and Nicaragua*, avšak

Lisbeth Salanderová si o tom utvořila zcela odlišný obrázek po setkání s Philipem Campbellem — učitelem, knihovníkem a baptistickým knězem —, jehož hostinský pokoj si na prvních pár dní pronajala. Celou historii bylo možné shrnout tak, že zpočátku byl Bishop oblíbeným lidovým vůdcem, který svrhl šíleného diktátora, mimo to byl blázen do UFO a velkou část hubeného státního rozpočtu věnoval na pronásledování létajících talířů. Bishop byl velkým zastáncem ekonomické demokracie a zavedl v zemi první legislativu týkající se rovnoprávnosti obou pohlaví; v roce 1983 byl zavražděn.

Po Bishopově vraždě, masakru, při kterém přišlo o život asi sto dvacet lidí včetně ministra zahraničních věcí, jedné ministryně a několika vůdců odborových svazů, zemi obsadily Spojené státy a zavedly zde demokracii. V případě Grenady to znamenalo, že nezaměstnanost stoupla z necelých šesti na téměř padesát procent a hlavním zdrojem příjmů vyšších tříd se opět stal obchod s kokainem. Philip Campbell nad větami v Lisbethině průvodci zakroutil hlavou a poskytl jí dobré rady, kterým osobám či čtvrtím by se měla po setmění vyhýbat.

V případě Lisbeth Salanderové byly takovéto rady nošením dříví do lesa. Grenadským kriminálním žvlům se však zcela vyhnula tím, že se okamžitě zamilovala do několik kilometrů dlouhé, řídky osídlené písečné pláže Grand Anse, nacházející se jižně od St. George's, kde se mohla celé hodiny procházet, aniž potkala živou duši, natož aby musela s někým mluvit. Přestěhovala se do Keys, jednoho z mála amerických hotelů u Grand Anse. Bydlela zde již sedm týdnů a většinu času trávila procházením se po pláži a požíváním místního ovoce zvaného *chinups*, které chuťově připomínalo hořký švédský angrešt a kterému nezřízeně propadla.

Bylo po sezóně a v hotelu Keys byla obsazena sotva třetina pokojů. Jediným Lisbethiným problémem bylo to, že její klid a nesystematická matematická studia narušovaly neustálé hádky v sousedním pokoji.

Mikael Blomkvist stiskl domovní zvonek u bytu Lisbeth Salanderové na Lundske ulici. Nečekal, že mu otevře, ale stalo se u něj zvykem párkrát za měsíc se u ní zastavit a zjistit, zdali nedošlo k nějaké změně. Když zvedl stříšku otvoru na vhazování pošty, zahlédl hromadu reklam. Bylo těsně po desáté hodině večer a byla příliš velká tma, takže nemohl posoudit, o kolik se hromada od minule zvětšila.

Chvilku nerozhodně postával na schodišti, pak se zklamaně otočil na podpatku a odešel. Pohodlným tempem se vydal do svého bytu na Bellmanově ulici, zapnul kávovar a otevřel si večerník. Bylo mu smutno a rád by věděl, kde Lisbeth Salanderová vězí. Cítil neurčitý neklid a už po tisíci přemýšlel, co se s ní vlastně stalo.

Před rokem během vánočních svátků pozval Lisbeth Salanderovou na svou chatu v Sandhamnu. Chodili na dlouhé procházky a neustále dokola diskutovali o dozvucích dramatických událostí, které je potkaly v uplynulém roce, kdy Mikael prožíval cosi, co s odstupem času považoval za životní krizi. Byl odsouzen za pomluvu a strávil dva měsíce za mřížemi, jeho kariéra profesionálního novináře skomírala a z pozice odpovědného vydavatele časopisu *Milénium* odtáhl jako spráskaný pes. A najednou bylo všechno jinak. Sepsání životopisu průmyslníka Henrika Vangera,

kteří považoval za ztřeštěnou dobře placenou terapii, se zničehonic změnilo v zoufalý hon na vychytralého neznámého sériového vraha.

Během tohoto honu se seznámil s Lisbeth Salanderovou. Mikael si roztržitě přejel prstem po tenké jizvě na krku těsně pod levým uchem. Zůstala mu po oprátce. Lisbeth mu nepomáhala jen při pronásledování vraha — doslova mu zachránila život.

Znovu a znovu ho překvapovala svými pozoruhodnými schopnostmi — fotografickou pamětí a fenomenální znalostí počítačů. Mikael Blomkvist se v počítačích vyznal celkem slušně, ale Lisbeth Salanderová to s nimi uměla tak, jako by byla ve spojení s ďáblem. Mikaelovi postupně došlo, že je hackerkou světové úrovně a v exkluzivním mezinárodním klubu věnujícím se pronikání do počítačů na nejvyšší úrovni je legendou, známou však pouze pod pseudonymem Wasp.

Právě díky jejímu talentu tajně navštěvovat cizí počítače získal Mikael materiál nezbytný k tomu, aby zvrátil svou novinářskou porážku ve Wennerströmově aféře — jeho trhák byl ještě po roce předmětem mezinárodních policejních vyšetřování v oblasti hospodářské kriminality a Mikael býval pravidelným účastníkem televizních novin.

Před rokem cítil obrovské uspokojení — z pomsty a ze zadosti učinění od té novinářské stoky. Tento pocit však záhy vyprchal. Během několika týdnů měl stále stejných otázek od novinářů a finanční policie až po krk. *Je mi líto, ale o svých zdrojích s vámi nemůžu hovořit.* Když se jakýsi novinář z anglicky psaného listu *Azerbaijan Times* obtěžoval přijet do Stockholmu pouze proto, aby mu položil stejně prostoduché otázky, míra jeho trpělivosti přetekla. Mikael omezil počet poskytovaných rozhovorů na minimum a během posledních měsíců se v televizi objevil pouze tehdy, když ho telefonicky přemluvila redaktorka z TV4, a pouze v případě, kdy se vyšetřování dostalo do nějaké zjevně nové fáze.

Spolupráce s redaktorkou z TV4 byla v mnohém zcela odlišná. Byla první novinářkou, která jeho odhalení brala vážně, a bez jejího přičinění by onen trhák, který *Milénium* tehdy večer vypustilo, sotva dosáhl takové průraznosti. Až posléze se Mikael dozvěděl, že se redaktorka zuby nehty snažila přimět redakci k tomu,

aby poskytla jeho případu prostor ve vysílání. V redakci se proti známému šprýmaři z *Milénia* Mikaelu Blomkvistovi zvedl silný odpor, a až do chvíle, kdy redaktorka vystoupila ve zpravodajství, nebylo jisté, zda se tento příběh vůbec dostane přes baterii redakčních právníků do vysílání. Většina jejích starších kolegů nad ní lámala hůl a konstatovala, že pokud se v této věci zmýlila, má po kariéře. Ona však trvala na svém a byl z toho trhák roku.

Redaktorka Mikaelovu verzi hájila během celého prvního týdne — byla vlastně jedinou reportérkou, která se tímto případem zabývala —, ale někdy před Vánoci si Mikael všiml, že veškeré komentáře a nové zápletky přebrali pod patronát její mužští kolegové. Kolem Nového roku se Mikael různými oklikami dozvěděl, že ji z tohoto tématu jednoduše vyšoupli, přičemž jejich motivací bylo, že tak důležitou záležitostí se musí zabývat seriózní ekonomičtí reportéři a ne nějaká pipinka z Gotlandu nebo Bergslagenu nebo čert ví odkud. Když mu příště zavolali z tv4 a požádali ho o komentář, Mikael jim rovnou oznámil, že se pro tv4 vyjádří pouze tehdy, když mu bude otázky klást ona. Několik dní panovalo rozmrzelé ticho a pak hoši z tv4 kapitulovali.

Ochladnutí Mikaelova zájmu o Wennerströmovu aféru souviselo s tím, že z jeho života zmizela Lisbeth Salanderová. Mikael dosud nechápal, co se vlastně stalo.

Rozešli se na Štěpána a v dalších dnech mezi svátky ji neviděl. Pozdě večer den před Silvestrem jí volal, ale Lisbeth nebrala telefon.

Na Silvestra se u ní dvakrát zastavil a klepal na dveře. Poprvé se u ní svítilo, ale neotevřela mu. Podruhé byla v bytě tma. Na Nový rok se jí znovu pokusil zavolat, ale bezvýsledně. Poté mu bylo sděleno pouze to, že volaný účastník je nedostupný.

Pak ji viděl ještě dvakrát. Když se mu Lisbeth nepodařilo zastihnout po telefonu, zašel začátkem ledna k ní domů a posadil se na schody u jejího bytu s úmyslem počkat, dokud se neobjeví. Vzal si s sebou knihu a zarputile tam seděl čtyři hodiny, až Lisbeth těsně před jedenáctou večer vešla do domu. Nesla hnědou papírovou krabici, a když ho spatřila, prudce se zastavila.

„Ahoj Lisbeth,“ pozdravil Mikael a sklopil knihu.

Lisbeth si ho bezvýrazně změřila, ale v jejím pohledu nebyla vřelost ani přátelství. Pak proklouzla kolem něj a zastrčila klíč do zámku.

„Nepozveš mě na kafe?“ zeptal se Mikael.

Lisbeth se k němu obrátila a tichým hlasem mu sdělila:

„Vypadni odsud. Už tě nechci vidět.“

Poté neskutečně zklamanému Mikaelovi zabouchla dveře před nosem a ten jen slyšel, jak zevnitř zamyká dveře.

Podruhé ji spatřil o pouhé tři dny později. Jel metrem ze Stavidla na přestupní stanici T-centralen, a když vlak zastavil na Starém Městě, podíval se oknem a uviděl ji na nástupišti asi jen v dvoumetrové vzdálenosti. Právě se zavíraly dveře. Lisbeth pět vteřin hleděla přímo skrze něj, jako by byl vzduch, pak se otočila na podpatku a zmizela z jeho zorného pole přesně ve chvíli, kdy se vlak dal do pohybu.

Její postoj byl zcela zřejmý. Lisbeth Salanderová nechtěla mít s Mikaelem Blomkvistem nic společného. Bez jakéhokoli vysvětlení ho vymazala ze svého života stejně nemilosrdně jako soubor z počítače. Změnila si číslo mobilního telefonu a na jeho e-maily neodpovídala.

Mikael si povzdechl, vypnul televizi, přešel k oknu a pozoroval Radnici. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když se u ní v pravidelných intervalech zastavoval. Byl toho názoru, že pokud mu nějaká žena dá takto zjevně najevo, že o něm nechce ani slyšet, půjde jí z cesty. Nerespektování takového postoje se v jeho očích rovnalo nerespektování její osoby.

Mikael a Lisbeth spolu spali. Došlo k tomu z její iniciativy a jejich vztah trval půl roku. Pokud se rozhodla jejich poměr skončit stejně překvapivě, jako ho začala, pak to pro Mikaela bylo naprosto v pořádku. Rozhodnutí bylo pouze na ní. Mikaelovi nedělal žádný problém srovnat se s rolí *bývalého* přítele — pokud jím nyní byl —, ale byl zmaten Lisbethiným naprostým odstupem.

Mikael do Lisbeth nebyl zamilovaný — byli tak odlišní, jak jen dva lidé mohou být —, ale měl ji rád a opravdu tu neskutečně komplikovanou bytost postrádal. Věřil, že jejich přátelství je vzájemné. Stručně řečeno si připadal jako idiot.

Dlouhou dobu stál u okna.

Nakonec se rozhodl.

Pokud o něm Lisbeth Salanderová má natolik špatné mínění, že se s ním nedokáže ani pozdravit při náhodném setkání v metru, tak je po jejich přátelství zřejmě veta a nedá se s tím nic dělat. V budoucnu už nebude nijak usilovat o to, aby s ní přišel do kontaktu.

Lisbeth Salanderová pohlédla na náramkové hodinky a konstatovala, že je zpocená jako myš navzdory tomu, že poklidně seděla ve stínu. Bylo půl jedenácté dopoledne. Zapamatovala si tři řádky dlouhý matematický vzorec a zaklapla knihu *Dimensions in Mathematics*. Pak ze stolu sebrala klíče od pokoje a krabičku cigaret.

Její pokoj se nacházel ve druhém, nejvyšším patře. Lisbeth se svlékla a odešla do sprchy.

Ze zdi těsně pod stropem si ji změřila dvacet centimetrů dlouhá zelená ještěrka. Lisbeth Salanderová jí pohled oplátila, ale nijak se nesnažila ještěrku zahnat. Ostrov byl plný ještěrek, které do pokoje prolézaly okenními žaluziemi, škvírami pode dveřmi nebo ventilací v koupelně. Lisbeth vyhovovala taková společnost, která ji nechávala na pokoji. Voda byla studená, nikoli však ledová, a Lisbeth stála ve sprše pět minut, aby se zchladila.

Když se vrátila do pokoje, zastavila se nahá před zrcadlem na skříni a s úžasem pozorovala své tělo. Stále vážila čtyřicet kilo a měla sotva metr padesát. S tím už toho moc nenadělá. Měla štíhlé údy připomínající panenku, malé ruce a skoro žádná stehna.

Ale teď měla prsa.

Lisbeth měla po celý svůj život plochou hrud', jako by ještě ani nepřišla do puberty. Zdálo se jí, že vypadá směšně, a vždycky jí bylo nepříjemné, když se měla ukázat nahá.

Najednou měla prsa. Nejednalo se o žádné melouny (které nechtěla a které by na jejím vyzáblém tělíčku působily ještě směšněji), ale měla dvě pevná kulatá ňadra střední velikosti. Změna byla provedena opatrně a proporce byly zcela přiměřené. Pokud však šlo o Lisbethin zjev i o její nanejvýš soukromý dobrý pocit, byl to obrovský rozdíl.

Lisbeth strávila celých pět týdnů na klinice u Janova a nechala si voperovat implantáty. Vybrala si kliniku i lékaře s velice seriózní

a naprosto nejlepší pověstí v Evropě. Její lékařka, šarmantní nakrátko ostříhaná žena jménem Alessandra Perriniová, konstatovala, že Lisbethina prsa jsou nedovyvinutá a jejich zvětšení je tak možné provést ze zdravotních důvodů.

Zákrrok nebyl bezbolestný, ale prsa vypadala i na omak působila zcela přirozeně a jizvy byly nyní téměř neznatelné. Lisbeth svého rozhodnutí ani na vteřinu nelitovala. Byla spokojená. Ještě celý další půlrok nedokázala projít s obnaženou hrudí kolem zrcadla, aby se nezarazila a s uspokojením nekonstatovala, že zvýšila kvalitu svého života.

Během pobytu na klinice si nechala odstranit i jedno ze svých devíti tetování — dva centimetry dlouhou vosu na pravé straně hrdla. Svých kérek si cenila, především velkého draka táhnoucího se od lopatky až k zadku, ale přesto se rozhodla, že se vosy zbaví. Vosa byla tak nápadná a do očí bijící, že by Lisbeth díky ní mohla být snadno zapamatovatelná a identifikovatelná. Lisbeth Salanderová nechtěla být zapamatovatelná a identifikovatelná. Tetování jí na klinice odstranili pomocí laseru, a když si přejela ukazováčkem po krku, nahmatala jen tenkou jizvu. Při bližším zkoumání bylo patrné, že její opálená pokožka je na místě odstraněného tetování malinko světlejší, ale při zběžném pohledu si člověk ničeho nevšiml. Pobyt v Janově ji celkem vyšel na sto devadesát tisíc korun.

Lisbeth na to měla.

Lisbeth Salanderová přestala snít před zrcadlem a natáhla si kalhotky a podprsenku. Dva dny poté, co opustila kliniku v Janově, navštívila poprvé za svůj pětadvacetiletý život obchod s dámským prádlem a nakoupila si věci, které dosud nepotřebovala. Od svých šestadvaceti let nosila podprsenku s jistým pocitem uspokojení.

Oblékla si džíny a černé tričko s nápisem *Consider this a fair warning*. Nazula si sandály, vzala klobouk proti slunci a hodila si přes rameno černou nylonovou tašku.

Cestou k východu zaslechla jakési mumlání vycházející z malého hloučku hotelových hostů v recepci. Lisbeth zpomalila a nastražila uši.

„*Just how dangerous is she?*“ zeptala se černoška s hlubokým hlasem a evropským přízvukem. Lisbeth se na ni pamatovala z charakterového letadla z Londýna, které zde přistálo před deseti dny.

Freddy McBain, prošedivělý recepční, který vždy zdravil Lisbeth Salanderovou přátelským úsměvem, vypadal znepokojeně. Vysvětlil, že bude nutné informovat všechny hotelové hosty, a pokud se hosté danými instrukcemi budou řídit, není důvod se znepokojovat. Jeho odpověď spustila lavinu otázek.

Lisbeth Salanderová svažila obočí a zamířila ven k barovému pultu, kde našla Ellu Carmichaelovou.

„O co jde?“ zeptala se a ukázala palcem na hlouček u recepcie.

„Zřejmě nás navštíví Mathilda.“

„Mathilda?“

„Mathilda je orkán, který se před pár týdny vytvořil před Brazílií a ráno se přehnal přímo přes Paramaribo, hlavní město Surinamu. Není jasné, jakým směrem bude pokračovat — zřejmě dále na sever k USA. Ale pokud se pustí podél pobřeží na západ, tak mu v cestě stojí Trinidad a Grenada. Takže tu možná bude větrno.“

„Myslela jsem, že období orkánů je už pryč.“

„To taky je. Nebezpečí orkánů tady hrozí v září a říjnu. Ale v poslední době je tak zaneřáděné ovzduší a je v něm tolik skleníkových plynů a všeho možného svinstva, že člověk nikdy neví.“

„Fajn. A kdy by měla Mathilda dorazit?“

„Brzy.“

„Mám něco dělat?“

„Lisbeth, s orkánem si není radno zahrávat. Měli jsme na Grenadě orkán v sedmdesátých letech a pořádně to tady zpustošil. Bylo mi tehdy jedenáct a bydleli jsme v Grand Etangu na cestě do Grenville; na tu noc nikdy nezapomenu.“

„Hm.“

„Ale nemusíš si dělat starosti. V sobotu se drž poblíž hotelu. Zabal si do tašky věci, o které nechceš přijít — například ten počítač, u kterého vasedáváš a hraješ hry —, a buď připravená na to, že až přijde příkaz, popadneš tašku a schováš se dolů do bouřkového krytu. To je všechno.“

„Fajn.“

„Dáš si něco k pití?“

„Ne.“

Lisbeth Salanderová odešla bez rozloučení. Ella Carmichaelová se za ní unaveně usmála. Trvalo několik týdnů, než si zvykla na

zvláštní způsoby toho podivínského děvčete a pochopila, že Lisbeth Salanderová není nevytváraná — je jen hodně jiná. Za své pití však platila bez reptání, obvykle bývala poměrně střízlivá, hleděla si svého a nikdy nevyvolávala hádky.

Místní hromadnou dopravu na Grenadě tvořily především fantasticky pomalované minibusy, jezdící bez ohledu na jízdní řád nebo jiné formality. Na druhé straně za denního světla jezdily velice často. Když se však setmělo, bylo téměř nemožné dostat se někam bez auta.

Lisbeth Salanderová čekala na silnici do Saint George's jen několik minut, když jeden z autobusů zastavil. Řidič byl klidás a reproduktor v autobuse vyhrával na celé kolo *No Woman No Cry*. Lisbeth uzamkla uši, zaplatila dolar a horko těžko se protáhla mezi korpu-lentní šedovlasou paní a dvěma chlapci ve školní uniformě.

Hlavní město Saint George's se rozkládalo podél zálivu ve tvaru písmene U, tvořícího The Carenage, vnitřní přístav. Kolem přístavu se tyčily strmé kopce s vilkami, starými koloniálními budovami a pevností Fort Rupert, ležící na nejzazším příkrém skalnatém výběžku.

Saint George's bylo město s velice kompaktní zástavbou, úzkými ulicemi a spoustou steziček. Domky šplhaly vzhůru po kopcích a nebylo snadné najít nějakou rovnou plochu — kromě kriketového hřiště kombinovaného se závodní dráhou na severním okraji města.

Lisbeth vystoupila uprostřed přístavu a vydala se do MacIntyre's Electronics na vrcholku nevysokého strmého svahu. Většina výrobků prodávaných na Grenadě byla dovezená z USA nebo z Anglie a stála tudíž jednou tolik než kdekoli jinde, ale na oplátku obchod nabízel klimatizaci.

Náhradní baterie, které si objednala do svého Apple PowerBooku G4 Titanium se sedmnáctipalcovým displejem, konečně dorazily. V Miami si koupila kapesní počítač Palm s externí klávesnicí, na kterém si mohla procházet poštu a který mohla snadno strčit do nylonové tašky namísto toho, aby s sebou tahala PowerBook, ale ve srovnání se sedmnáctipalcovým displejem to byla mizerná náhražka. Originální baterie ale už byly slabé a vydržely bez

nabíjení sotva půlhodinu, což byla otrava, když si chtěla posedět na terase u bazénu. Zásobování elektrickým proudem tady nebylo právě nejlepší. Během svého několikatýdenního pobytu na Grenadě Lisbeth zažila dva velké výpadky proudu. Zaplatila kreditní kartou, jejímž vlastníkem byla společnost Wasp Enterprises, zastrčila baterie do nylonové tašky a znovu vyšla do poledního žáru.

Navštívila banku Barclays a vybrala si tři sta dolarů v hotovosti, pak se vydala dolů k tržišti a koupila si svazek mrkve, šest plodů manga a jedenapůllitrovou láhev minerálky. Nylonová kabelka byla teď podstatně těžší, a když se Lisbeth vrátila do přístavu, měla hlad i žízeň. Zprvu přemýšlela o restauraci The Nutmeg, ale vchod byl zjevně ucpán hosty. Pokračovala ke klidnějšímu podniku Turtleback na konci zálivu, posadila se na verandu a objednala si talíř kalamárů s americkými brambory a láhev místního piva Carib. Natáhla se po novinách *Grenadian Voice*, které tu někdo nechal, a během dvou minut je přelétla očima. Jediný zajímavý článek bylo dramatické varování před možným příchodem Mathildy. Text byl doplněn fotografií zdevastovaného domu, což byla připomínka pohromy, kterou v zemi způsobila návštěva minulého orkánu.

Lisbeth složila noviny, lokla si Caribu přímo z láhve a opřela se o židli, vtom však uviděla, jak z baru na verandu zamířil muž z pokoje číslo třicet dva. V jedné ruce držel hnědou aktovku a v druhé velkou sklenici Coca-Coly. Pohlédl na ni, aniž ji poznal, posadil se na druhý konec verandy a zíral na moře před restaurací.

Byl k ní otočen z profilu a Lisbeth Salanderová si ho důkladně prohlédla. Muž vypadal zcela nepřítomně; sedm minut seděl bez hnutí, pak najednou zvedl sklenku a třemi hlubokými doušky se napil. Poté ji odstrčil a opět zíral na vodu. Po chvíli Lisbeth otevřela kabelku a vyndala z ní *Dimensions in Mathematics*.